

Lampárna: 1. Můj syn tvrdí, že je ateista

Lampárna

Můj syn tvrdí, že je ateista

Vychovávala jsem své děti podle Bible.

Můj starší syn ale nyní prostě nechce nic slyšet o víře. Začal kouřit trávu a hodně pít alkohol.

Pokud hovoříme o biblických hodnotách, má jiné názory, třeba i na potrat.

Moje dcera žije svůj život s Bohem. Můj druhý syn věrně slouží ve sboru jako technik, pravděpodobně má i Ježíše ve svém srdci, má přítelkyni, ale chce být stále méně a méně s mládeží, ale možná je to jen proto, že je teď v pandemii koronaviru tak málo příležitostí pro jejich společné akce.

Můj téměř 16. letý syn říká, že nevěří, že je Bůh. Čte teď knihu *Ateismus pro začátečníky*. Můžete s ním o tom mluvit otevřeně, ale všechno odmítá a říká, že po smrti nebude nic, a to je důvod, proč by si teď měl užívat života.

Takhle jsem si to nepředstavovala. Sama jsem vyrostla v křesťanské rodině a prožila svůj život s Ježíšem. Doufala jsem, že moje děti taky půjdou za ním. Jak se s tím mám vypořádat? Co mám dělat?

Mohl bych Vám toho určitě napsat spoustu, ale spontánně bych řekl: Hlavně buďte ráda, že vaše děti mají své vlastní názory, že vidí svět kriticky, a že si vytvářejí své vlastní závěry.

Vím, že by se vám líbilo, kdyby vaše děti říkaly:

„Moji rodiče řekli, že to tak je, a proto to tak je, protože moji rodiče mají vždycky pravdu!“

Tak se mohou chovat malé děti, ale u mladých dospívajících lidí by to svědčilo o jejich nezralosti.

Je normální, že dospívající děti zpočátku jdou zcela jinou cestou než jejich rodiče, mají jiné představy.

Rodiče by si rádi uchovali svůj vliv na jejich život. Ale postoj k životu dětí vzniká z jejich vlastních myšlenek, názorů, zkušeností a hodnot.

Děti nám nepatří. Byly nám svěřeny jen na určitý omezený čas a pak půjdou svou vlastní cestou.

Existuje tolik vlivů v životě dospívajících dětí, z nichž jsme my rodiče jen malou částí.

Dospívající děti často procházejí mnohými zmatky, dělají chyby, hledají sebe a svoji identitu.

Ale tím jejich cesta nekončí, před nimi je ještě dlouhá cesta do dospělosti.

Určitě jste jim hodně dala o víře, o životě s Bohem a v Bohu. A to je bude i nadále doprovázet, budou o tom přemýšlet, a možná, že se k víře a k Bohu znovu vrátí.

A pokud pak najdou znovu víru a setkají se osobně s Bohem, pak si můžete být jistá, že to bude opravdové. Protože to bude jejich vlastní zkušenost – a to bude mnohem pevnější, než kdyby jen opakovali to, co jim předkládáte.

A zda zůstanou ve víře nebo půjdou zcela jinou cestou? Inu, děti jsou nezávislé osobnosti. Neslouží k tomu, aby se staly Vaší vlastní kopií. Také v tomto smyslu je dobré a správné, co se děje.

A bez ohledu na to, jak vypadá cesta vašich dětí, podle mých zkušeností je u dospívajících dětí normální, aby se nejprve osamostatnily.

Později, po několika letech, se ale znovu ve svých rodičích najdou a ocení to *společné*, co s nimi prožily.

Jediné, co můžete a co byste měla aktivně dělat, je modlit se za své děti. Pomůže Vám to uchovat v sobě lásku k nim, nezabouchnout jim dveře, aby se mohly jednou vrátit *domů*.

A to nejdůležitější zmíním nakonec:

Všechno zásadní a podstatné se odehrává mimo nás. Je zde živý Bůh. On jedná. On má plán s každým člověkem. I s Vaším dítětem.

Vztah mezi ním a Vaším dítětem je mimo náš vliv. To nejdůležitější se odehraje mezi nimi.

My můžeme jen věřit, doufat a modlit se, abychom byli připraveni na návrat ztraceného syna s otevřenou náručí, plnou Boží lásky.

Přeji Vám k tomu moře trpělivosti, víry, naděje a lásky.

Váš lampář

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté – Česká republika](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj baptistických sborů](#)